

УДК 330.34

А. В. Рибчук,

д. е. н., професор, професор кафедри математики та економіки,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0377-7881>

О. М. Свінцов,

д. е. н., професор, професор кафедри математики та економіки,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-6047-457X>

М. М. Дудич,

аспірант кафедри математики та економіки,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0009-5201-9575>

Р. М. Павлюх,

аспірант кафедри математики та економіки,
Дрогобицький державний педагогічний університет імені Івана Франка
ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0003-4770-5761>

DOI: 10.32702/2306-6792.2025.21.94

ФОРМУВАННЯ ІНСТИТУЦІЙНОЇ АРХІТЕКТУРИ СТАЛОГО ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ ЕКОНОМІКИ

A. Rybchuk,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Mathematics and Economics,
Ivan Franko State Pedagogical University of Drohobych

O. Svintsov,

Doctor of Economic Sciences, Professor, Professor of the Department of Mathematics and Economics,
Ivan Franko State Pedagogical University of Drohobych

M. Dudych,

Postgraduate Student of the Department of Mathematics and Economics,
Ivan Franko State Pedagogical University of Drohobych

R. Pavlyukh,

Postgraduate Student, Department of Mathematics and Economics,
Ivan Franko State Pedagogical University of Drohobych

FORMATION OF THE INSTITUTIONAL ARCHITECTURE OF SUSTAINABLE INNOVATIVE DEVELOPMENT OF THE NATIONAL ECONOMY

У статті досліджено теоретико-методологічні засади формування інституційної архітектури сталого інноваційного розвитку національної економіки. Наголошується, що інституції відіграють ключову роль у забезпеченні ефективної взаємодії суб'єктів інноваційного процесу, зниженні транзакційних витрат, створенні сприятливого регуляторного середовища та стимулюванні довгострокових інвестицій у дослідження й розробки. У процесі комплексного аналізу було виокремлено ключові структурні компоненти інституційної архітектури, що формують основу функціонування інноваційної екосистеми. До них віднесено як формальні, так і неформальні інститути, інноваційні мережі, різноманітні механізми державного регулювання, а також інституції, що забезпечують підтримку підприємницької діяльності й науково-технологічного розвитку. У результаті дослідження запропоновано концептуальну модель інституційної архітектури, яка ґрунтується на принципах системності, гнучкості та міждисциплінарності. Ця модель передбачає динамічну адаптацію інституційних структур до умов швидкоплинного глобального середовища, зокрема до викликів цифрової трансформації. Акцент зроблено на необхідності формування відкритої інноваційної екосистеми, здатної забезпечити інтеграцію локальних ініціатив у глобальні інноваційні процеси, сприяючи цим самим підвищенню конкурентоспроможності національної економіки.

The article explores the theoretical and methodological principles of the formation of the institutional architecture of sustainable innovative development of the national economy. It is emphasized that institutions play a key role in ensuring effective interaction between the subjects of the innovation process, reducing transaction costs, creating a favorable regulatory environment and stimulating long-term investments in research and development. It is substantiated that sustainable innovative development is impossible without a harmonious combination of economic, environmental and social components, which requires a systemic approach to the formation of institutional infrastructure. In the process of comprehensive analysis, key structural components of the institutional architecture were identified that form the basis for the functioning of the innovation ecosystem. These include both formal and informal institutions, innovation networks, various mechanisms of state regulation, as well as institutions that provide support for entrepreneurial activity and scientific and technological development. Particular attention is paid to studying the role of key stakeholders — government agencies, business structures, research institutions, and civil society representatives — in ensuring effective inter-sectoral interaction, which is critically important for the sustainable development of the innovation environment.

As a result of the study, a conceptual model of institutional architecture was proposed, which is based on the principles of systematicity, flexibility, and interdisciplinarity. This model involves the dynamic adaptation of institutional structures to the conditions of a rapidly changing global environment, in particular to the challenges of digital transformation, technological change, and environmentally oriented (green) transition. Emphasis is placed on the need to form an open innovation ecosystem capable of ensuring the integration of local initiatives into global innovation processes, thereby contributing to increasing the competitiveness of the national economy.

Ключові слова: сталий розвиток, інноваційна економіка, державне регулювання, інституційна архітектура, інноваційна інфраструктура, національна економіка.

Key words: sustainable development, innovative economy, state regulation, institutional architecture, innovative infrastructure, national economy.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Формування інституцій сталого інноваційного розвитку в Україні відбувається нерівномірно: існує дисбаланс між науковим потенціалом, інвестиційними можливостями та рівнем інституційної підтримки. Значна частина наукових результатів не доходить до етапу комерціалізації, а інноваційна активність бізнесу залишається низькою через недостатню розвиненість механізмів державно-приватного партнерства, обмежений доступ до фінансових ресурсів і недосконалість нормативно-правової бази. До того ж, регіональні диспропорції у розвитку науково-дослідної інфраструктури та нерівномірність розподілу інноваційних кластерів створюють додаткові бар'єри для реалізації національної інноваційної стратегії.

Це вимагає створення нової моделі державного управління, у центрі якої — ефективна інституційна архітектура інноваційного розвитку. Йдеться не лише про модернізацію існуючих органів влади, але й про формування мережі спеціалізованих інституцій, здатних за-

безпечувати координацію між наукою, бізнесом і суспільством. Такі інституції мають виступати каталізаторами створення інноваційного середовища, стимулювати трансфер технологій, розбудову наукових парків, інноваційних хабів, стартап-інкубаторів та венчурних фондів. Особливого значення набуває формування ефективної системи моніторингу інноваційної політики, що дозволить оперативно реагувати на виклики глобального ринку та своєчасно коригувати державні пріоритети.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Інституційна система сталого інноваційного розвитку передбачає створення узгодженої, багаторівневої мережі організацій, механізмів і нормативно-правових засад, які забезпечують ефективну взаємодію між державними органами, науково-дослідними установами, бізнесом і громадянським суспільством. Така система повинна бути здатною оперативно реагувати на виклики часу, стимулювати інноваційну активність, підтримувати трансфер технологій, сприяти розвитку людського капіталу та екологічно орієнтованому підприємництву. На-

прямки формування адекватної архітектури інституційної системи сталого інноваційного розвитку ґрунтовно досліджують зарубіжні учені — А. Акбар [9], М. Бек [13], Е. Бірн [10], Дж. Вуд [11], К. Гарріс [10], М. Глац-Шмаллегер [10], Н. Келард [11], К. Кеохане [10], А. Контонікас [11], М. Майяні [11], Лі Мін-Дже [14], Д. Норт [12], Т. Тенг [9], Пак Хесу [13], В. Хайнс [10], Ю. Чжичао [15].

Українські дослідники також аналізують проблеми формування інтегрованої інституційної системи сталого інноваційного розвитку — І. Біла [1], В. Вірченко [2], А. Ворона [3], В. Ковальчук [4], Н. Мігай [5], К. Нечипорук [6], А. Пашук [7], В. Посна [1], О. Русин [6], В. Тарасюк [5], О. Шевченко [1], І. Яцкевич [8] та інші.

Незважаючи на створення формальних структур, в Україні інституційна система інноваційного розвитку залишається фрагментованою. Серед основних проблем можна виокремити: низький рівень координації між державними інституціями; недостатню фінансову підтримку інноваційних проектів; відсутність ефективних механізмів комерціалізації наукових результатів.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ

Метою статті є дослідження імперативів формування державою інституційної архітектури сталого інноваційного розвитку національної економіки.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

В умовах глобальних трансформацій, цифровізації та екологічних викликів державна політика має бути спрямована на забезпечення сталого інноваційного розвитку як ключового чинника конкурентоспроможності національної економіки. Інновації перестали бути лише технічним феноменом — вони стали системною основою соціально-економічного поступу, що визначає якість життя, ефективність виробництва та адаптивність держави до змін у повоєнний період [1, с. 13]. У сучасному світі рівень інноваційності економіки дедалі більше визначає її місце у глобальних ланцюгах створення вартості, можливість інтеграції у міжнародні науково-технологічні простори та здатність формувати власні центри економічного зростання. Поняття сталого інноваційного розвитку об'єднує дві взаємопов'язані парадигми — сталості (sustainability) та інноваційності (innovation). Перша забезпечує довготривалу збалансованість між економічним зрос-

танням, соціальною справедливістю та екологічною безпекою; друга — динамізм, гнучкість і технологічне оновлення економіки [2].

Інституції у цьому контексті виступають організаційно-правовими механізмами, що регулюють взаємодію держави, бізнесу, науки та суспільства. За Д. Нормом, інституції — це "правила гри" у суспільстві, які зменшують невизначеність і сприяють координації економічних дій. У сфері інновацій вони проявляються у вигляді державних програм, наукових агентств, технопарків, фондів підтримки стартапів, системи патентного права тощо [12, с. 19].

Ефективна інституційна система передбачає гармонізацію нормативно-правового забезпечення, фінансових стимулів, освітньо-наукової політики та інформаційної інфраструктури, що створюють сприятливе середовище для інновацій. Вона виступає ключовим механізмом, який забезпечує узгодженість дій держави, бізнесу, наукових установ і громадянського суспільства в напрямку формування інноваційно орієнтованої економіки. Така система не лише визначає "правила гри" для всіх учасників інноваційного процесу, але й стимулює їх до взаємодії на засадах партнерства, відкритості та соціальної відповідальності [7].

Нормативно-правова база має бути гнучкою та адаптивною, здатною швидко реагувати на зміни у глобальному технологічному середовищі, знижуючи адміністративні бар'єри та спрощуючи доступ до інноваційних ринків. У цьому контексті показовими є приклади Європейського дослідницького простору (European Research Area, ERA), який забезпечує єдині правила та стандарти наукової діяльності в країнах ЄС, а також програми Horizon Europe, що формує нормативну та фінансову основу для підтримки інновацій і досліджень. В Україні цьому напрямкові відповідає діяльність таких інституцій, як Національний фонд досліджень України (НФДУ), який фінансує наукові проекти за прозорими конкурсними процедурами, та Міністерство цифрової трансформації, що просуває принципи цифрової відкритості й дерегуляції інноваційної сфери [6, с. 55].

Фінансові інструменти, зокрема гранти, податкові пільги, венчурне фінансування та державно-приватне партнерство, повинні стати реальними драйверами інноваційної активності, а не формальними механізмами розподілу ресурсів. У країнах ЄС цю роль успішно виконують Європейський інвестиційний банк (EIB), Європейська інноваційна рада (EIC) та програма InvestEU, які забезпечують підтримку стартапів, малих і середніх підприємств, що

розробляють проривні технології. В Україні аналогічні функції поступово формуються в межах Державної інноваційної фінансово-кредитної установи (ДІФКУ), Українського фонду стартапів, а також завдяки участі українських компаній у європейських програмах Horizon Europe та Eureka [4].

Важливою складовою інституційної системи є освітньо-наукова політика, спрямована на розвиток людського капіталу, підготовку висококваліфікованих фахівців, здатних до творчого мислення, підприємливості та критичного аналізу [15, с. 2159]. Прикладом гармонійного поєднання освіти, науки й бізнесу є Європейський інститут інновацій і технологій (EIT), який створює мережу освітніх і підприємницьких хабів Knowledge and Innovation Communities (KICs). В Україні аналогічні підходи реалізуються через програму "Наука — бізнес — освіта", створення центрів трансферу технологій при університетах, а також у межах проєктів Erasmus+ та House of Europe, що сприяють інтеграції української вищої школи у європейський освітньо-науковий простір.

Інформаційна інфраструктура, своєю чергою, виступає сполучною ланкою між усіма елементами інноваційної екосистеми, забезпечуючи обмін знаннями, відкритість даних, цифрову інтеграцію та прозорість процесів. У Європі прикладом такої інфраструктури є платформа Open Research Europe, що забезпечує відкритий доступ до результатів досліджень, а також European Open Science Cloud (EOSC), яка інтегрує наукові дані та сервіси у спільний цифровий простір. В Україні в цьому напрямі активно розвиваються Єдина екосистема відкритих даних (data.gov.ua), платформа Diia.Business, а також інноваційні парки, зокрема UNIT.City та Lviv Tech City, які поєднують цифрові сервіси, науку, освіту та підприємництво в єдину інституційну мережу [5, с. 44]. Синергія цих компонентів — нормативно-правового, фінансового, освітньо-наукового та інформаційного — створює передумови для системного розвитку інноваційної економіки, де інституції не лише регулюють, а й надихають на зміни. Гармонізація таких елементів, заснована на кращих європейських практиках і поступовому наближенні української інноваційної політики до стандартів ЄС, є стратегічним чинником формування сталого інноваційного середовища [3, с. 127].

Держава виступає базовим суб'єктом формування архітектури інституційного середовища (див. табл. 1), адже саме вона задає правила гри, координує ресурси, визначає стратегічні

пріоритети розвитку та забезпечує узгодженість дій усіх учасників інноваційного процесу [11, с. 5]. Її роль не обмежується фінансуванням науки чи створенням нормативної бази — йдеться про системне формування довгострокового бачення інноваційної модернізації суспільства, що інтегрує економічні, соціальні, освітні й екологічні складові розвитку. Держава має стати не лише регулятором, але й інтелектуальним фасилітатором інновацій — стимулюючи експериментальні моделі управління, підтримуючи міжсекторну кооперацію, створюючи передумови для "економіки знань" та розвитку людського потенціалу [10, с. 11].

Основними напрямками державної політики у цій сфері є [6, с. 54]:

по-перше, створення системи національних інноваційних інституцій, таких як агентства інновацій, національні фонди досліджень, технологічні парки, кластери високих технологій. Прикладом є Український фонд стартапів, Національний фонд досліджень України, а також Європейське інноваційне агентство (EISMEA), що координує політику підтримки інновацій у ЄС;

по-друге, розвиток публічно-приватного партнерства, яке поєднує державні, бізнесові та академічні ресурси у реалізації інноваційних проєктів. Такі моделі ефективно функціонують у межах європейської програми EIT — European Institute of Innovation and Technology, що створює спільноти знань та інновацій (KICs) для інтеграції освіти, науки й підприємництва;

по-третє, підтримка наукових досліджень і стартапів через грантові програми, податкові стимули, державні замовлення на інноваційні продукти. В Україні цьому сприяють гранти від Horizon Europe, програми House of Europe та Innovation Bridge EU-Ukraine;

по-четверте, цифровізація державного управління, яка створює прозоре, передбачуване середовище для інноваційного бізнесу. Платформи на кшталт "Дія" демонструють, як цифрові рішення підвищують ефективність державних сервісів і сприяють розвитку електронної демократії;

по-п'яте, інституційна підтримка "зеленої" економіки [14, с. 8], спрямована на впровадження екологічно відповідальних технологій, енергоефективності та циркулярні бізнес-моделі. У цьому контексті важливими є ініціативи Green Deal for Ukraine та EU Green Deal, що орієнтують розвиток на принципи кліматичної нейтральності. Україна, інтегруючись до Європейського наукового простору, поступово імплементує принципи європейської політики

Таблиця 1. Інституційна архітектура сталого інноваційного розвитку

Рівень інституційної системи	Основне призначення	Ключові інституції	Функціональне наповнення / Роль у системі інноваційного розвитку
1. Стратегічний	Формування державної політики та стратегічного бачення інноваційного розвитку	Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Міністерство економіки, Міністерство освіти і науки, Рада з питань інновацій при Президентові України	Визначення національних пріоритетів, розроблення законодавчої бази, формування бачення інноваційної модернізації, інтеграція до європейського інноваційного простору
2. Операційний	Реалізація державної політики через спеціалізовані інститути розвитку	Фонд інновацій України, Національний фонд досліджень, Український фонд стартапів, агентства регіонального розвитку, державні центри трансферу технологій	Фінансування та організаційна підтримка інноваційних проєктів, комерціалізація наукових результатів, розвиток малого інноваційного підприємництва
3. Інфраструктурний	Забезпечення практичної реалізації інновацій через інститути підтримки	Бізнес-інкубатори, технопарки, наукові парки при університетах, лабораторії прикладних досліджень, венчурні фонди, платформи трансферу технологій	Надання матеріально-технічної, консультаційної, освітньої та фінансової підтримки стартапам; сприяння трансферу технологій і впровадженню і

Джерело: сформовано на основі [9; 13; 14].

інновацій — відкритість, відповідальність і результативність. Програми на зразок Horizon Europe, Digital Europe, Creative Europe поєднують фінансову підтримку інновацій із системним моніторингом ефективності, що формує культуру оцінювання науково-технологічного прогресу та впливу на соціально-економічний розвиток у повоєнний період [8].

Усі ці інституції повинні не просто співіснувати, а діяти синхронно, як елементи єдиної цілісної інноваційної екосистеми. Така екосистема має бути побудована на принципах глибокої взаємодії та партнерства між освітою, наукою, бізнесом, державними структурами та громадянським суспільством. Лише в умовах постійного діалогу та обміну ресурсами — інтелектуальними, фінансовими, інфраструктурними — можливе формування середовища, сприятливого для генерації нових ідей, їх практичного втілення та масштабування [13, с. 9]. Саме так забезпечується не лише ефективний трансфер технологій та знань, але й створюється

підґрунтя для суспільного прийняття інновацій, надаючи їм соціальної легітимності. У результаті формується динамічна та адаптивна система, здатна оперативно реагувати на виклики часу, підтримувати конкурентоспроможність національної економіки й забезпечувати сталий інноваційний розвиток на всіх рівнях — від локального до глобального [9, с. 2478].

Удосконалення інституційної структури потребує комплексного підходу — поєднання стратегічного планування, фінансової підтримки, цифрових технологій та міжнародної співпраці [14, с. 12]. Важливо створювати не лише програми державного фінансування, але й механізми державно-приватного партнерства, залучення венчурного капіталу, розвиток регіональних інноваційних кластерів. Міжнародна кооперація з Європейським Союзом, участь у програмах Horizon Europe, EUREKA, Digital Europe чи Green Deal відкриває можливості для імплементації кращих практик сталого інноваційного розвитку.

Лише за умови ефективної взаємодії держави, науки, бізнесу і громадянського суспільства можливе формування інноваційної моделі сталого розвитку, здатної забезпечити не лише економічне зростання, але і якість життя, соціальну справедливість та екологічну рівновагу. У такій моделі інновації стають не самоціллю, а засобом досягнення гармонійного суспільного поступу, де людський потенціал, технологічний прогрес і природне середовище утворюють єдиний збалансований простір розвитку.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Формування державою інституцій сталого інноваційного розвитку є ключовою умовою довгострокової конкурентоспроможності національної економіки, оскільки саме через інституційні механізми держава здатна забезпечити системність, передбачуваність і результативність інноваційних процесів. Такі інституції виступають основою для створення сприятливого інноваційного клімату, що охоплює нормативно-правове поле, фінансово-економічні інструменти, інфраструктуру знань та інтелектуальний потенціал суспільства. Їхня діяльність має бути спрямована не лише на стимулювання інноваційної активності бізнесу й наукових установ, а також на інтеграцію економічного, соціального та екологічного вимірів розвитку, що відповідає сучасній парадигмі сталості.

Сучасна модель інституційного забезпечення інновацій передбачає формування мережових структур — агентств, фондів, технопарків, центрів трансферу технологій, бізнес-інкубаторів, які забезпечують синергію між усіма суб'єктами інноваційної екосистеми. Держава при цьому виконує роль стратегічного фасилітатора — координує, підтримує та задає орієнтири розвитку, забезпечуючи баланс між регулюванням і свободою інноваційної творчості.

Література:

1. Біла І. С., Посна В. С., Шевченко О.О. Інноваційний розвиток як чинник повоєнної відбудови економіки України. Наукові записки НаУКМА. Економічні науки. 2023. Том 8. Випуск 1. С. 10—16.
2. Вірченко В., Вірченко В. Пріоритети розвитку інноваційної діяльності в контексті реіндустріалізації економіки України. Економіка та суспільство. 2022. 38.
3. Ворона А.В. Складники управлінських технологій механізму сталого інноваційного розвитку національної економіки. Економіка і організація управління. 2020. № 2 (38). С. 124—133.
4. Ковальчук В.М. Аналіз тенденцій інноваційного розвитку національної економіки. Економіка та суспільство. 2023. Випуск 58.
5. Мігай Н.Б. Тарасюк В.В. Аспекти формування ефективної інноваційної політики для забезпечення розвитку країни. Управління змінами та інновації 2024. № 12. С. 40—45.
6. Нечипорук К. О., Русин В. І. Сучасні моделі інноваційної політики країн світу. Науковий вісник Ужгородського національного університету. 2022. № 45. С. 53—57.
7. Пашук А.В. Інституційні перешкоди розвитку інноваційного сектору економіки України. Ефективна економіка, 2024. № 1.
8. Яцкевич І. В. Інноваційна політика України у післявоєнний період. Економіка та суспільство. 2022. Вип. 39.
9. Akbar Ahsan & Usman Muhammad & Teng Lin Teng, 2024. "Institutional dynamics and corporate innovation: A pathway to sustainable development," Sustainable Development, John Wiley & Sons, Ltd., vol. 32 (3), pp. 2474—2488.
10. Hughes, I., Byrne, E., Glatz-Schmallegger, M., Harris, C., Hynes, W., Keohane, K. and Gallagher, B. O. (2021) 'Deep Institutional Innovation for Sustainability and Human Development', World Futures, pp. 1—24.
11. Kellard, Neil M. & Kontonikas, Alexandros & Lamla, Michael J. & Maiani, Stefano & Wood, Geoffrey, 2023. "Institutional settings and financing green innovation," Journal of International Financial Markets, Institutions and Money, Elsevier, vol. 89, pp. 1—20.
12. North, D. (1990). Institutions, Institutional Change and Economic Performance. Cambridge University Press. 155 p.
13. Park Hyesu & Baek Minjung & Lee Chaewon, 2025. "The Impact of Institutional Environment and Innovativeness on Early-Stage Entrepreneurial Activities: The Moderating Effects of Reciprocity," Sustainability, MDPI, vol. 17 (2), pp. 1—22,
14. Zhang Qiang & Zhu Xiumei & Lee Min-Jae, 2024. "Exploring Institutional Pressures, Green Innovation, and Sustainable Performance: Examining the Mediated Moderation Role of Entrepreneurial Orientation," Sustainability, MDPI, vol. 16 (5), pp. 1—20.
15. Zhichao Yu & Xiao Di Guo, 2023. "Integration of ecological innovation, institutional governance, and human capital development for a sustainable environment in Asian Countries," Economic Research-Ekonomika Istrazivanja,

Taylor & Francis Journals, vol. 36 (3), pp. 2155—2166.

References:

1. Bila, I. Posna, V. and Shevchenko, O. (2023), "Innovative development as a factor in the post-war reconstruction of the economy of Ukraine", Scientific notes of NaUKMA. Economic sciences, vol. 8, pp. 10—16.
2. Virchenko, V. and Virchenko, V. (2022), "Priorities for the development of innovative activity in the context of the reindustrialization of the economy of Ukraine", Economy and society, vol. 38.
3. Vorona, A. (2020), "Components of management technologies of the mechanism of sustainable innovative development of the national economy", Economy and management organization, vol. 2, pp. 124—133.
4. Kovalchuk, V. (2023), "Analysis of trends in the innovative development of the national economy", Economy and society, vol. 58.
5. Migai, N. and Tarasyuk, V. (2024), "Aspects of forming an effective innovation policy to ensure the development of the country", Change management and innovation, vol. 12, pp. 40—45.
6. Nechyporuk, K. and Rusyn, V. (2022), "Modern models of innovation policy of the countries of the world", Scientific Bulletin of Uzhgorod National University, vol. 45, pp. 53—57.
7. Pashchuk, L. (2024), "Institutional obstacles to the development of the innovation sector of the economy of Ukraine", Effective Economy, vol. 1.
8. Yatskevich, I. (2022), "Innovation policy of Ukraine in the post-war period", Economy and society, vol. 39.
9. Akbar, A. Usman, M. and Teng, L. (2024), "Institutional dynamics and corporate innovation: A pathway to sustainable development", Sustainable Development, John Wiley & Sons, Ltd., vol. 32, pp. 2474—2488.
10. Hughes, I. Byrne, E. Glatz-Schmallegger, M. Harris, C. Hynes, W. Keohane, K. and Gallachoir, B. (2021), "Deep Institutional Innovation for Sustainability and Human Development", World Futures, vol. 1, pp. 1—24.
11. Kellard, N. Kontonikas, A. Lamla, M. Maiani, S. and Wood, G. (2023), "Institutional settings and financing green innovation", Journal of International Financial Markets, Institutions and Money, Elsevier, vol. 89, pp. 1—20.
12. North, D. (1990), Institutions, Institutional Change and Economic Performance. Cambridge University Press, Cambridge, UK.
13. Park, H. Baek, M. and Lee, C. (2025), "The Impact of Institutional Environment and Inno-

vativeness on Early-Stage Entrepreneurial Activities: The Moderating Effects of Reciprocity", Sustainability, MDPI, vol. 17 (2), pp. 1—22,

14. Zhang, Q. Zhu, X. and Lee, Min-Jae, (2024), "Exploring Institutional Pressures, Green Innovation, and Sustainable Performance: Examining the Mediated Moderation Role of Entrepreneurial Orientation", Sustainability, MDPI, vol. 16 (5), pp. 1—20.

15. Zhichao, Yu and Xiao, Di Guo, (2023), "Integration of ecological innovation, institutional governance, and human capital development for a sustainable environment in Asian Countries", Economic Research-Ekonomiska Istraazivanja, Taylor & Francis Journals, vol. 36 (3), pp. 2155—2166.

Стаття надійшла до редакції 22.10.2025 р.

Журнал включено до переліку наукових фахових видань України (Категорія «Б») з

ЕКОНОМІЧНИХ НАУК та ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

(Наказ Міністерства освіти і науки України
№ 886 від 02.07.2020)

Спеціальності - 051, 071, 072, 073, 075, 076, 281, 292